

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa P.T.C. Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej "E." Spółki Akcyjnej w W.
o zmianę umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 czerwca 2013 r.,
na skutek skarg kasacyjnych strony pozwanej i zainteresowanej od wyroku Sądu
Apelacyjnego
z dnia 27 marca 2012 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej i "E." Spółki Akcyjnej w W. na rzecz P. T. C. S.A. w W. kwoty po 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 27 marca 2012 r., oddalił apelację Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu) oraz E. S.A. (zainteresowany) od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 15 czerwca 2011 r. Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.; art. 16, 110 oraz 156 k.p.a. oraz art. 17 Prawa telekomunikacyjnego.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na występowanie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych. Jako pierwsze zagadnienie prawne, Prezes Urzędu wskazał problem, czy niezrealizowanie przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego o znaczącej pozycji rynkowej nałożonych na niego obowiązków regulacyjnych w postaci niestosowania w umowach o dostępie telekomunikacyjnym opłat za zakańczanie połączeń ustalonych w oparciu o ponoszone koszty stanowi wyjątkowy wypadek, wymagający pilnego działania i uzasadniający wydanie decyzji na okres 6 miesięcy bez przeprowadzenia uprzednio postępowania konsultacyjnego. Jako drugie zagadnienie prawne sprowadza się do pytania, czy wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji administracyjnej (decyzja I) skutkuje równocześnie koniecznością uchylecia przez Sąd decyzji (decyzja II) wydanej w oparciu o decyzję I, która w momencie wydawania decyzji II pozostawał w obrocie prawnym i była wykonalna.

Zainteresowany zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości, zarzucając naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 355 § 1 k.p.c., a także art. 17 oraz art. 28 ust. 1 pkt 2 Prawa telekomunikacyjnego. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zainteresowany powołał się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych oraz na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Jako pierwsze zagadnienie prawne zainteresowany wskazał problem, czy w sytuacji wydania przez organ decyzji mających charakter terminowy (wydanych na czas określony) sądy rozpoznające sprawę winny procedować dalej, mimo upływu terminu na jaki decyzje zostały wydane (wygasły), czy też biorąc pod uwagę art. 316 § 1 k.p.c. (stan rzeczy w chwili zamknięcia rozprawy), z racji bezprzedmiotowości dalszego procedowania, wydać postanowienie o umorzeniu postępowania. Drugie zagadnienie prawne dotyczy zaś kwestii, czy uchylene przez sąd powszechny decyzji administracyjnej statuującej obowiązek regulacyjny następuje ze skutkiem *ex nunc*, czy też *ex tunc*. Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zainteresowany podnosi, że gdyby nie doszło do opisanych w skardze naruszeń prawa, to zapadłoby odmienne orzeczenie w pełni uznające stanowisko prezentowane przez zainteresowanego.

Powód w odpowiedziach na skargi kasacyjne Prezesa Urzędu i zainteresowanego wniósł o wydanie postanowień o odmowie przyjęcia skarg do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ wniosek o jej przyjęcie nie ujawnia istotnych zagadnień prawnych sprawy. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji dotyczącego wymogów, jakim powinno odpowiadać istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wynika, że podstawowym wymaganiem jest sformułowanie problemu prawnego w oparciu o konkretny przepisy (przepisy) prawa, na których dane zagadnienie może powstać (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r., III SK 25/11 oraz z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, niepublikowane). Tymczasem oba podniesione we wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu zagadnienia prawne nie zawierają odwołania do żadnego przepisu prawa.

Z kolei skarga kasacyjna zainteresowanego nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania z następujących powodów.

Odnosząc się do podniesionej w niej potrzeby rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego Sąd Najwyższy stwierdza, że w razie powołania tej przesłanki tzw. przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12 i cytowane tam orzecznictwo). Zagadnienie prawne powinno być nie tylko odpowiednio sformułowane, ale także należycie uzasadnione. Rolą Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym jest ochrona interesu publicznego poprzez zapewnienie kontroli prawidłowości stosowania prawa i jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji

(postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2012 r., III SK 23/12). Zadanie wnoszącego skargę kasacyjną nie wyczerpuje się na wymyśleniu problemu prawnego bazującego na przepisach wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko preferowany przez skarżącego sposób rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej zainteresowanego nie zawiera wyvodu, który choćby w minimalnym zakresie spełniałby powyższe wymogi. Ogranicza się bowiem do powtórnego przytoczenia problemów prawnych sformułowanych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania; wyrażenia przekonania zainteresowanego, że są to problemy budzące wątpliwości, „a dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają w tym zakresie wystarczającego rozwiązania” oraz powołania się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2012 r., III SK 37/11. Orzeczenie to nie odnosi się zaś do zagadnień prawnych sformułowanych przez zainteresowanego, lecz do sposobu zastosowania art. 17 Prawa telekomunikacyjnego w rozpoznanej przez Sąd Najwyższy sprawie.

Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że w przedmiocie pierwszego z podniesionych przez zainteresowanego zagadnienia prawnego Sąd Najwyższy wypowiadał się już kilkakrotnie (por. w szczególności wyroki z dnia 20 września 2011 r., III SK 55/10 oraz z dnia 7 lipca 2011 r., III SK 52/10), w tym także w odniesieniu do problemu prawnego dotyczącego stosowania art. 316 § 1 k.p.c. w sprawach z odwołań od tak zwanych decyzji terminowych (okresowych) (por. między innymi postanowienie z dnia 13 maja 2008 r., III SK 39/07). Zagadnienie prawne dotyczące art. 316 § 1 k.p.c. pozbawione jest więc cechy nowości, która jest konieczna, aby można było mówić o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy byłoby uzasadnione publicznoprawnymi celami postępowania kasacyjnego.

Z kolei drugie ze sformułowanych w skardze kasacyjnej zainteresowanego zagadnień prawnych dotknięte jest istotnymi wadami konstrukcyjnymi rzutującymi na możliwość wydania postanowienia o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno w szczególności zostać sformułowane z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których powstało (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11). Tymczasem oceniane zagadnienie prawne nie zawiera odwołania do żadnego przepisu prawa.

Zainteresowany nie wykazał także, by jego skarga kasacyjna była oczywiście zasadna w rozumieniu w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tej przesłanki przedsądu wynika, że w przypadku powołania się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w motywach wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania należy zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona

(postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej podstawie, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zainteresowany ograniczył się do postawienia tezy o widocznym *prima facie* naruszeniu bliżej nieokreślonych przepisów prawa. Nie wskazał konkretnych przepisów, które Sąd Apelacyjny miałby „ewidentnie” naruszyć, ani nie wyjaśnił, na czym to naruszenie, prowadzące do uwzględnienia skargi kasacyjnej, miałyby polegać.

Uznając, iż Prezes Urzędu i zainteresowany nie zdołali wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania ich skarg przez Sąd Najwyższy, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego zostało z kolei oparte na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 13 ust. 4 pkt 2 w związku z § 18 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).